

Дъщерята на слънчевия лжчъ.

Коста лежеше боленъ въ креватчето.

Доктора каза, че на момченцето е нужно пълно спокойствие и запрѣти даже да говорятъ съ него.

Накого не пускаха при него — ни другаритѣ му, ни приятелитѣ му, нито даже роднинитѣ

Майка му мълчешкомъ дохождаше отъ часъ на часъ до креватчето му, мѣняваше мокритѣ кърпи на главата и мълчаливо му даваше лѣкарство. А ако Коста почваше да говори съ нея, тя го прѣкъсваше:

— Не, недѣй миличъкъ, не говори, по-лошо ще ти стане, почакай додѣто се поправишъ, тогава ще говоримъ по цѣли дни.

— Ахъ, колко ми е мжно. Колко е тежко, — мислѣше си Коста.

Изведнажъ, една прѣкрасна сутринъ въ прозореца на стаята му се проврѣ слънчевъ лжчъ и се спуствна право на креватчето на Коста.

— Ахъ, ако би тоя лжчъ да ми разкажеше нѣщо, да поговорѣше съ менъ! — помисли си момчето.

— Съ удоволствие! — чу Коста тъничекъ гласецъ — и въ блѣсъка на лжча заблѣжжи на края на креватчето малко-малко сжщество